

Sygn. akt I ACa 1071/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Piotr Wójtowicz
Sędziowie :	SA Ewa Jastrzębska SO del. Lucyna Morys-Magiera (spr.)
Protokolant :	Anna Wieczorek

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2014 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w B.

przeciwko Gminie (...)

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 4 września 2013 r., sygn. akt I C 399/11,

1) oddala apelację;

2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I A Ca 1071/13

UZASADNIENIE

Powódka(...) S. A. w B. pozwem złożonym 22 kwietnia 2011 r. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej Gminy (...) kwoty 395523,21 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu i kosztami procesu.

Powódka podniosła, że pozwana, na podstawie wyroków Sądu Rejonowego w B. orzekających eksmisję z lokali mieszkalnych i przyznających lokatorom prawo do lokalu socjalnego, zobowiązana była do dostarczenia lokali socjalnych jej dłużnikom wymienionym w pozwie. Argumentowała, że w okresie od lipca 2006 r. do marca 2010 r., którego dotyczy powództwo, pozwana nie przedstawiła dłużnikom powódki ofert zawarcia umów najmu lokali

socjalnych, stąd dochodzi ona odszkodowania za niedostarczenie lokali socjalnych na podstawie art. 417 k.c. w związku z art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów. Powódka wskazała, że bezskutecznie pisemnie wzywała pozwaną do zapłaty kwoty 377218,43 zł tytułem odszkodowania za korzystanie przez najemców od lipca 2006 r. do marca 2010 r. z lokali mieszkalnych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 6 maja 2011 r. w sprawie sygn. akt I Nc 104/11 Sąd uwzględnił powództwo.

Pozwana złożyła sprzeciw od powyższego nakazu w całości, domagając się oddalenia powództwa i zarzuciła, że powódka nie wykazała zasadności dochodzonego roszczenia co do zasady i wysokości, nie udowodniła sposobu określenia wartości odszkodowania, nie wykazała przesłanek odpowiedzialności pozwanej określonych w przepisie art. 417 k.c. w związku z art. 18 ustęp 5 ustawy o ochronie praw lokatorów, nie przedstawiła dowodów, że załączone wyroki zostały przekazane pozwanej do realizacji, nie udowodniła, że wskazane w pozwie osoby, którym miał być dostarczony lokal socjalny zamieszkiwały w lokalach w okresie, którego dotyczy żądanie pozwu, nie wykazała, że w przypadku zwolnienia lokali przez osoby wymienione w pozwie uzyskaby kwoty odpowiadające żądaniu pozwu, nie wykazała, że lokale, z których miałyby być eksmitowane osoby wskazane w załączonych do pozwu wyrokach, stanowiły ich własność, nie wykazała, że przekazała pozwanej do wykonania wyroki czym naruszyła art. 6 kc oraz nie wykazała, że załączone do pozwu wyroki zostały pozwanej przekazane czym naruszyła normę art. 5 kc ponieważ nie dała możliwości pozwanej wykonania orzeczonej eksmisji, a wytaczając powództwo nadużyła prawa postępując sprzecznie z zasadami współżycia społecznego, a w szczególności z zasadą sprawiedliwości i zaufania.

Pozwana zarzuciła ponadto, że roszczenie jest przedawnione za okres od lipca 2006 r. do 26 kwietnia 2008 r., bowiem dochodzone odszkodowanie jako świadczenie okresowe podlega tryletniemu terminowi przedawnienia, powołując się na Uchwałę Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 2006 roku w sprawie III CZP 21/2006 oraz, że powództwo zostało wytoczone przedwcześnie. Podnosiła, iż przesłanką powstania roszczenia jest wykazanie szkody i istnienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą, a zdarzeniem które ją wywołało, zatem właściciel musi wykazać, że uzyskałby z wynajmu zajętego lokalu określony czynsz.

W odpowiedzi na zarzut przedawnienia powódka stwierdziła, że w jej ocenie zarzut ten jest sprzeczny z zasadami współżycia społecznego i stanowi nadużycie prawa podmiotowego oraz podniosła, że termin przedawnienia jeszcze nie upłynął.

Powódka nadto podnosiła, że dnia 12 sierpnia 2008 r. nadała do Burmistrza (...) pismo z 30 lipca 2008 r., w którym wezwano go do powiadomienia jej o złożeniu ofert zawarcia umów najmu lokali socjalnych wobec wymienionych w nim najemców, co do których orzeczono w wyrokach eksmisyjnych o uprawnieniu do uzyskania lokalu socjalnego.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia Sąd Okręgowy w Katowicach w pkt 1 zasądził od pozwanej Gminy (...) na rzecz powódki (...) Spółki Akcyjnej w B. kwotę 6650,65 zł (sześć tysięcy sześćset pięćdziesiąt złotych sześćdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami od 13 maja 2011 roku, w pkt 2 w pozostałej części powództwo oddalił, w pkt 3 w pozostałej części umorzył postępowanie, w pkt 4 zasądzając od powódki (...) Spółki Akcyjnej w B. na rzecz pozwanej Gminy (...) kwotę 7200,- (siedem tysięcy dwieście) złotych.

Sąd Okręgowy ustalił, iż wśród osób wymienionych w piśmie powódki z 30 lipca 2008 r., jest piętnastu byłych najemców, którzy są także wymienieni w pozwie, mianowicie: M. K., R. M., A. K. (1), E. B., J. H., G. C., A. W., E. K., G. Ł., M. S., J. S., K. G. (1), M. O., J. K. (1) i D. W..

Uznał następnie, iż powództwo jest usprawiedliwione w części obejmującej odszkodowanie za niedostarczenie lokali socjalnych jedynie trzem z tych osób : R. M., wobec którego wyrok ustalający uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego zapadł 9 kwietnia 2001 r., J. K. (1), wobec której wyrok ustalający uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego zapadł 11 lutego 2002 r., D. W., wobec którego wyrok ustalający uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego zapadł 28 maja 2001 r.

W tej części dochodzone odszkodowanie ocenił jako zasadne za okres od zawiadomienia gminy o obowiązku dostarczenia lokali socjalnych uprawnionym, czyli od sierpnia 2008 r. do marca 2010 r., zgodnie z pozwem.

Zważył Sąd pierwszej instancji, iż obowiązek zapewnienia lokalu socjalnego ciąży na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu, zgodnie z art. 14 ustawy z 2001 r. o ochronie praw lokatorów, przy czym ustawa nie określa terminu, w którym gmina powinna zapewnić lokal socjalny osobie uprawnionej.

Przyjął więc, że obowiązek ten powinien być wykonany niezwłocznie po zawiadomieniu gminy, że wobec oznaczonych osób orzeczono w wyrokach eksmisyjnych o uprawnieniach do lokali socjalnych, zgodnie z art. 455 kc. Za takie wezwanie uznał Sąd Okręgowy pismo z dnia 30 lipca 2008 r.

Skoro pozwana nie dostarczyła osobom uprawnionym lokali socjalnych, to powódce przysługuje roszczenie odszkodowawcze, na podstawie art. 417 k.c. w związku z art. 18 ust 5 ustawy z 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów. Należne z tytułu odszkodowania kwoty ustalił w oparciu o przedstawione przez powódkę zestawienia indywidualne dotyczące : R. M. – 657,41 zł, J. K. (1) – 4289,00 zł, D. W. – 1704,24 zł.

Jak wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zestawienia te, uznane za rzetelne, obejmują należności z tytułu eksploatacji, dostarczania wody i energii elektrycznej i wywozu śmieci, z uwzględnieniem dokonywanych przez zobowiązanych wpłat. Łączna suma należności wyniosła 6650,65 zł i kwota ta została zasądzona w wyroku.

Ustawowe odsetki od tej kwoty ocenił Sąd Okręgowy jako należne od dnia doręczenia pozwanej odpisu pozwu, czyli od 13 maja 2011 r. Wskazał, że wprawdzie w wezwaniu do zapłaty, którego nie uwierzytelniono w prawidłowy sposób wydruk komputerowy złożono do akt, powódka wymieniła te trzy osoby, ale nie zostało wykazane kiedy pismo doręczono pozwanej, ponadto pismo jest datowane na 21 grudnia 2009 r., a dotyczy okresu do marca 2010 r.

W pozostałej części powództwo jako bezzasadne oddalono. Dotyczyło to roszczenia za okres od lipca 2006 r. do lipca 2008 r., kiedy pozwana nie była zawiadomiona o konieczności wykonania ustawowego obowiązku dostarczenia lokali socjalnych uprawnionym do ich otrzymania byłym najemcom powódki.

Jak podawał Sąd pierwszej instancji, zarzut przedawnienia nie miał wpływu na rozstrzygnięcie, podając, że do przedawnienia nie doszło odnośnie żądania zapłaty odszkodowania za niedostarczenie lokali socjalnych: G. C., co do której wyrok w sprawie o eksmisyję zapadł 20 sierpnia 2001 r., ale powódka nie udowodniła, że tej osobie przysługiwało uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego, G. Ł., co do którego wyrok zapadł 19 kwietnia 2000 r. z powództwa KWK (...) S.A. w (...), a powódka nie wykazała, że wyrokowi nadano klauzulę wykonalności na jej rzecz. Ponadto przeciwko : M. S., co do której wyrok zapadł 30 listopada 1999 r. z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w (...), a powódka nie wykazała, że wyrokowi temu została nadana klauzula wykonalności na jej rzecz, J. S., co do której wyrok zapadł 12 kwietnia 2000 r. z powództwa KWK (...) S.A. w (...), a powódka nie wykazała, że wyrokowi temu została nadana klauzula wykonalności na jej rzecz, K. G. (1), co do której wyrok zapadł 8 grudnia 2000 r., ale na rzecz KWK (...) S.A. w (...), a powódka nie wykazała, że wyrokowi temu została nadana klauzula wykonalności na jej rzecz, M. O., co do którego wyrok zapadł 7 grudnia 1999 r. na rzecz KWK (...) S.A. w (...) oraz pozwanemu nie przyznano prawa do lokalu socjalnego.

Na uwzględnienie nie zasługiwało, jak podawał Sąd Okręgowy, żądanie odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego A. W. i K. G. (2), co do których powódka pismem z 7 kwietnia 2009 r., doręczonym pozwanej 14 kwietnia 2009 r. zawiadomiła pozwaną, że odstępuje od eksmisyji.

W ocenie Sądu zawiadomienie to zwalniało pozwaną od obowiązku dostarczenia tym osobom lokali socjalnych.

Powództwo oddalono ponadto odnośnie podtrzymanego w toku procesu żądania zapłaty odszkodowania za niedostarczenie lokali socjalnych pozostałym osobom wymienionym w pozwie, lecz nie wymienionym w piśmie z 30 lipca 2008 r., podając, że co do tych osób pozwana, aż do momentu doręczenia jej odpisu pozwu nie wiedziała o

konieczności dostarczenia im lokali socjalnych, a pozew wniesiony 26 kwietnia 2011 r., dotyczy okresu do marca 2010 r.

W ocenie Sądu pierwszej instancji przypozwanie i ewentualny udział Gminy w procesach o eksmisję w charakterze interwenienta ubocznego nie zwalnia właściciela lokali od obowiązku zawiadomienia gminy o konieczności dostarczenia osobom uprawnionym lokali socjalnych, zwłaszcza, że były najemca może płacić odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu w pełnej wysokości, zgodnie z treścią art. 18 ust 2 ustawy.

W części objętej cofnięciem pozwu co do należności za korzystanie z lokai M. K. i J. H., A. K. (1) i E. B. oraz A. G., K. J., B. K., J. K. (2), E. K., A. K. (2), G. G., J. P., M. P. (1), M. P. (2), Z. P., E. R., K. S. i R. T..

O kosztach Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 100 kpc, zważywszy, że stroną przegrywającą sprawę jest powódka, a pozwana uległa tylko co do nieznaczej części żądania.

Apelację od tego wyroku w części oddalającej powództwo co do kwoty 135392,17 zł wniosła powódka.

Zarzucała naruszenie prawa materialnego w postaci art. 417 kc w zw. z art. 18 ust. 5 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego oraz art. 455 kc poprzez błędną wykładnię i zastosowanie prowadzące do oddalenia powództwa o odszkodowanie mimo wykazania jego przesłanek i przyjęcie dodatkowo za jedną z nich wezwania gminy do złożenia oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, mimo, że nie wynika to z tych przepisów prawa. Podnosiła, iż obowiązek powyższy ustawowy nie ma charakteru cywilnoprawnego i do jego realizacji nie jest wymagane wezwanie. Podnosiła, że szkoda została wyrządzona powódce przez zaniechanie organu administracji publicznej, a o istnieniu roszczenia względem gminy decyduje istnienie prawomocnego wyroku orzekającego eksmisję z prawem do lokalu socjalnego, przy czym powódka nie mogła uruchomić egzekucji opróżnienia lokali przez osoby uprawnione do lokalu socjalnego, dopóki gmina nie przedłoży oferty zawarcia umowy najmu takiego lokalu. Apelująca wskazywała na domniemanie bezprawności gminy polegającej na niedostarczeniu lokalu socjalnego, wynikające z istnienia obowiązku wynikającego z wyroku oraz jego niewykonania. Jej zdaniem domniemanie to mogłoby być obalone jedynie przez wykazanie dostarczenia lokali socjalnych, a niewiedza o zapadłych orzeczeniach nie może usprawiedliwiać pozwanej.

Skarżąca zarzucała ponadto sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że pozwana przez doręczeniem jej odpisu pozwu nie miała wiedzy o konieczności realizacji swoich obowiązków wynikających z wyroków eksmisyjnych co do osób nie wymienionych w piśmie z 30 lipca 2008 r., chociaż między stronami toczyło się postępowanie pojednawcze pod sygn. akt I C 1723/09 przed Sądem Rejonowym w B., była prowadzona korespondencja, a osoby te figurowały na liście osób oczekujących na przydzielenie im lokalu socjalnego. Podnosiła, że pozwana była zawiadamiana o prowadzonych procesach, w których zapadły wyroki eksmisyjne. Wskazywała nadto, iż wymieniała E. B., K. G. (1), A. K. (1), G. Ł. i M. O., jako osoby uprawnione do otrzymania lokalu socjalnego w wezwaniu skierowanym do pozwanej z dnia 16 grudnia 2008 r. oraz ujęte w pozwie, co do których lokali roszczenia jednak nie uwzględniono.

Ostatecznie apelująca wskazywała na sprzeczność istotnych ustaleń z treścią materiału dowodowego polegającą na oddaleniu powództwa co do należności dotyczących osób, względem których wyroki zapadły na rzecz KWK (...) w (...), podczas gdy powódka wskazała na swoje następstwo prawne po powodzie, a okoliczności tej pozwana nie kwestionowała.

W świetle powyższych zarzutów skarżąca wnosiła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kwoty 135392,17zł wraz z kosztami postępowania instancje, ewentualnie o jego uchylenie w kwestionowanej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Pozwana w odpowiedzi wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie na jej rzecz od powódki zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie była zasadna.

W pierwszej kolejności stwierdzić wypada, że ustalenia Sądu pierwszej instancji w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sporu w niniejszej sprawie zostały dokonane prawidłowo, w oparciu o zebrany materiał dowodowy oferowany przez obie strony reprezentowane przez wykwalifikowanych pełnomocników oraz należycie oceniony. Stąd ustalenia te Sąd Apelacyjny przyjął za własne bez konieczności zbędnego, ponownego przytaczania.

Uznał Sąd drugiej instancji, iż wbrew zarzutom podnoszonych w rozpatrywanym środku zaskarżenia powódki, nie doszło do sprzeczności istotnych ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że pozwana nie miała przed wniesieniem pozwu wiadomości co do konieczności zapewnienia lokali socjalnych osobom nie wymienionym w piśmie z dnia 30 lipca 2008r.

W istocie bowiem fakt figurowania tych osób: E. B., K. G. (1), A. K. (1), G. Ł. i M. O. na liście oczekujących na przydział lokalu socjalnego nie przesądza o tej okoliczności, w świetle wielu innych przesłanek uprawniających do wpisu na tę listę. Odnośnie sprawy o sygn. I Co 1723/09 dotyczącej zawiązania pozwanej do próby ugodowej ze strony powódki godzi się wskazać, iż z treści wniosku inicjującego to postępowanie, z którego dopuszczono i przeprowadzono dowód wnioskowany przez powódkę, nie wynika, iżby jej przedmiot pokrywał się z niniejszym.

Z kopii korespondencji stron wynika wprawdzie, iż faktycznie powyższe osoby zostały wymienione przez powódkę w wezwaniu do złożenia ofert zawarcia umów najmu lokali socjalnych, skierowanym do pozwanej, jednakże wskazać należy, że powódka nie była osobą uprawnioną do jego skutecznego złożenia; nie była bowiem wierzycielem stosownie do treści wyroków eksmisyjnych, na co wskazywano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego. Nie wykazano ponadto, czy i kiedy wezwanie to pozwanej doręczono, a strona przeciwna okoliczności takiej nie potwierdziła, wręcz potwierdzając swoje wątpliwości co do tożsamości strony powodowej postępowania eksmisyjnego i powódki w niniejszej sprawie.

Odnośnie należności za lokal zajmowany przez wymienionych w apelacji: K. G. (1), A. K. (1), G. Ł. i M. O. - godzi się wskazać, iż wyroki w ich sprawach eksmisyjnych były wydane na rzecz KWK (...), a odnośnie E. B. – na rzecz (...) SA w K., po których to podmiotach następstwo prawne powódki nie zostało wykazane, a nie sposób uznać go za notorię sądową, jak chciała tego skarżąca. Okoliczności te nie zostały także objęte przyznaniem przez przeciwnika w trybie art. 229 kpc, na co zdawała się wskazywać skarżąca w apelacji, a wręcz istnienie wątpliwości w tej mierze i brak ich usunięcia przez powódkę zostały podniesione przez słuchaną w charakterze strony burmistrz Miasta (...). Wymieniona w apelacji G. C. natomiast została objęta wyrokiem eksmisyjnym, w którym nie wskazano, by przyznano jej lokal socjalny. Zarzuty co do nieprawidłowości oddalenia powództwa w tej części okazały się zatem nieskuteczne.

Z tych przyczyn zdaniem Sądu Apelacyjnego nie doszło zatem również do sprzeczności ustaleń z treścią materiału dowodowego poprzez przyjęcie braku następstwa prawnego powódki po stronie podmiotowej wskazanej w wyrokach eksmisyjnych dotyczących powyższych lokatorów.

Zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego przyjęto także za bezzasadne. W szczególności nie miało miejsca naruszenie norm art. 417 kc w zw. z art. 18 ust. 5 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego oraz art. 455 kc poprzez błędną wykładnię i zastosowanie prowadzące do oddalenia powództwa o odszkodowanie. Sąd Apelacyjny zważył, że zawieranie z uprawnionymi umów najmu lokali socjalnych i pomieszczeń tymczasowych jest formą realizacji zadań administracji publicznej przez organy jednostek samorządu terytorialnego. Wykonywanie tych zadań także w tych tzw. niewładczych formach działania administracji mieści się w zakresie pojęcia "wykonywanie władzy publicznej" w rozumieniu art. 417 k.c. W świetle powyższego, obowiązek dostarczenia lokalu socjalnego osobie, co do której zapadł wyrok nakazujący opuszczenie, opróżnienie i wydanie wierzycielowi lokalu mieszkalnego z zastrzeżeniem jej uprawnienia do lokalu socjalnego (art. 18 ust. 5 ustawy) nie jest jedyną, lecz jedną z wielu sytuacji, w których gmina powinna zrealizować nałożone na nią zadania.

W tym przypadku jednak niewykonanie przez gminę nałożonego na nią zadania dotyka nie tylko uprawnień członka wspólnoty samorządowej, który z różnych przyczyn nie może samodzielnie zaspokoić swoich potrzeb mieszkaniowych, lecz i uprawnień osoby mającej prawo oczekiwać na sprawne wykonanie orzeczenia sądowego, stąd w art. 18 ust. 5 ustawy określono podstawę dla roszczenia odszkodowawczego właściciela (wierzyciela w stosunku do osoby uprawnionej do lokalu socjalnego) przeciwko gminie o naprawienie szkody spowodowanej niewykonaniem jej zadań wobec uprawnionego do lokalu socjalnego. Podkreślić należy, że powyższy obowiązek gminy polega na złożeniu oferty wynajęcia lokalu socjalnego spełniającego oznaczone wymagania osobie, której służy uprawnienie będące korelatem tego obowiązku. Wyrok sądowy stwierdzający obowiązek takiego zachowania się jest tytułem egzekucyjnym, jeżeli jednak orzeczono o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego i nakazano wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez gminę oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

To zastrzeżenie dłużnikowi uprawnienia do lokalu socjalnego sprawia, że do momentu złożenia dłużnikowi przez gminę oferty zawarcia z nim umowy najmu lokalu socjalnego wyrokowi nie może być nadana klauzula wykonalności. Jest to równoważne przewidzianej w art. 786 kpc sytuacji, gdy "wykonanie tytułu jest uzależnione od zdarzenia", zatem skoro obowiązek wykazania wystąpienia tego zdarzenia ma obciążać wierzyciela, to może on, podobnie jak dłużnik, po wydaniu wyroku w sprawie o eksmisję wezwać gminę, aby wykonała swój obowiązek wobec dłużnika i dostarczyła wierzycielowi dowód jego wykonania w postaci informacji o złożonej dłużnikowi ofercie. Z takim żądaniem do gminy może wystąpić także sam dłużnik (zob. szerzej na ten temat: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2012 r. wraz z uzasadnieniem (sygn. I CSK 292/12, LEX nr 1274945).

Wskazać w świetle powyższych rozważań należy zatem, iż obowiązek pozwanej, z którego niewykonania powódka wywodziła zgłoszone w niniejszej sprawie roszczenie odszkodowawcze, za wskazany w pozwie okres nie było należne.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego obowiązek ten aktywuje się bowiem z chwilą powzięcia wiadomości o nim przez pozwaną Gminę, powinien więc być wykonany niezwłocznie po otrzymaniu informacji o nim, po wezwaniu; fakt możliwości wzięcia udziału w charakterze interwenienta ubocznego w sprawach o eksmisję, sam w sobie takiej wiedzy nie implikował, a i nie wykazano jej w dacie wcześniejszej niż doręczenie odpisu pozwu w zakresie objętym oddaleniem powództwa.

Na akceptację zasługuje argumentacja pozwanej, że nawet po wydaniu wyroków eksmisyjnych mogły zaistnieć okoliczności usuwające obowiązek przedstawienia ofert poszczególnym osobom eksmitowanym; potwierdzeniem tego jest w niniejszej sprawie szeroki zakres cofnięcia powództwa chociażby z powodu odstąpienia powódki od realizacji wyroków eksmisyjnych, śmierci lokatorów, wyprowadzenia się.

W tym stanie rzeczy także powyższy zarzut naruszenia prawa materialnego, sformułowany w apelacji, nie mógł być uznany za trafny.

Na marginesie należy wskazać, iż zawarte w apelacji rozważania powódki na temat bezprawności niewykonania obowiązku zapewnienia lokalu socjalnego osobom uprawnionym, charakteru odpowiedzialności pozwanej za niewykonanie tego obowiązku ustawowego, ewentualnych przyczyn ekskulpacyjnych po stronie Gminy, mają znaczenie drugorzędne dla niniejszej sprawy, w świetle wyżej wskazanych stwierdzeń co do zasadności roszczenia powódki za okres objęty pozwem.

Z tych wszystkich przyczyn apelację powódki oddalono jako bezzasadną na mocy art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc, obciążając obowiązkiem ich zwrotu na rzecz pozwanej przegrywającą powódkę. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej obliczone stosownie do § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.